

Sygn. akt VIII K 986/10

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa VIII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Stępak

Protokolant: Piotr Grodecki, Justyna Grabkowska i Paulina Więckowska

Prokurator: Radosław Cieśliński, M. O., J. W., G. K., U. T., M. W. i I. T.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 10 października 2011 r., 19 grudnia 2011 r., 24 lipca 2012 r., 12 lutego 2013 r., 27 marca 2013 r., 25 września 2013 r., 20 listopada 2013 r. i 30 grudnia 2013 r.

sprawy przeciwko A. Ś., córce W. i J. z domu W., urodzonej (...) w E.,

oskarżonej o to, że:

w dniu 17 listopada 2000 r. w W. działając pod firmą (...) dokonała przywłaszczenia powierzonego mienia w postaci P. 7510-02 (...) B. (...)CE oraz P. 7920-20 C. E. Adapter o łącznej wartości 9818,00 zł. w ten sposób, że po wypowiedzeniu umowy leasingowej (...) z dnia 30 marca 2000 r. przywłaszczyła przedmiot leasingu czym działała na szkodę (...) S.A. z s. w T.,

tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 kk,

orzeka:

I. oskarżoną A. Ś. uniewinnia od popełnienia zarzuconego jej czynu,

II. na podstawie art. 632 pkt 2 kpk stwierdza, iż koszty procesu ponosi Skarb Państwa,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. G. kwotę (...) (jednego tysiąca pięciuset dwunastu) złotych powiększoną o kwotę podatku VAT z tytułu obrony oskarżonej wykonywanej z urzędu.

Sygn. akt VIII K 986/10

UZASADNIENIE

A. Ś. została oskarżona o to, że w dniu 17 listopada 2000 r. w W. działając pod firmą (...) dokonała przywłaszczenia powierzonego mienia w postaci P. 7510-02 (...) B. (...)CE oraz P. 7920-20 C. E. Adapter o łącznej wartości 9818,00 zł. w ten sposób, że po wypowiedzeniu umowy leasingowej (...) z dnia 30 marca 2000 r. przywłaszczyła przedmiot leasingu czym działała na szkodę (...) S.A. z s. w T., tj. o czyn z art. 284 § 2 kk.

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. Ś. od 1996 r. do 2001 r. prowadziła działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą przy ul. (...). w W. (wyjaśnienia A. Ś. k. 204). Pełnomocnikiem firmy (...) do spraw technicznych był P. J. (zeznania P. J. k. 456).

Pod koniec roku 1999 firma (...) prowadzona przez P. J. wspólnie z firmą (...) zaplanowały realizację przedsięwzięcia polegającą na dostarczaniu Internetu odbiorcom indywidualnym. P. J. skontaktował się z firmą (...) sp. z o.o.” (dalej: (...)), która posiadała urządzenia radiowej bezprzewodowej łączności do przekazywania Internetu. Spółka (...) poinformowała mężczyznę, że sprzęt nie był do takich celów wykorzystywany. Pomimo to, została zawarta umowa wypożyczenia pomiędzy firmą (...) a (...). Pierwsza partia wypożyczonego sprzętu z uwagi na to, że okazała się niesprawna została zwrócona. Następne partie sprzętu zostały wypożyczone w okresie od grudnia 1999 r. do marca 2000 r. Skomplikowana obsługa sprzętu oraz brak homologacji, uniemożliwiały objęcie go gwarancją, dlatego też został wypożyczony na bezterminowy okres. Wypożyczony sprzęt został zainstalowany na budynkach pomiędzy dzielnicami M. a U. (zeznania P. J. k. 455).

Umowy dotyczące testowanego sprzętu zwarte z (...) przewidywały w przypadku awarii któregoś z egzemplarzy zamianę na sprawny sprzęt. Na początku 2000 roku pojawiły się problemy z dostarczaniem przez firmę (...) sprawnych urządzeń. W/w spółka zobowiązała się do sprowadzenia sprawnego sprzętu, tak aby możliwe było wystawienie gwarancji pod warunkiem, że P. J. złoży pisemną deklarację zakupu określonej ilości sprowadzonego sprzętu (zeznania P. J. k. 224, 460, zamówienie k. 104). Następnie sprzęt miała zostać zbyty przez firmę (...) w ramach umowy leasingu (zeznania P. J. k. 460). Spółka (...) nie złożyła zamówienia, umowa nie doszła do skutku. Wypożyczony przez P. J. sprzęt z (...) został sprzedany firmie (...) S.A.”. T. G. - pracownik (...) poinformował P. J., że jeżeli firmy (...) i (...) nie podpiszą umowy leasingu z firmą (...) S.A.” firma odbierze wypożyczony sprzęt (zeznania P. J. k. 460). W związku z powyższym w dniu 30 marca 2000 roku firma (...) reprezentowana przez A. Ś. zawarła z firmą (...) S.A.” umowę leasingu o nr (...), której przedmiotem był sprzęt komputerowy zgodny z fakturą VAT nr (...)/ o wartości 9818 złotych netto. Na podstawie umowy leasingobiorca miał prawo odpłatnego użytkowania przedmiotowych środków przez okres 18 miesięcy pod warunkiem regulowania comiesięcznych opłat leasingowych określonych w załączniku do umowy (umowa k. 12 – 13). W zawartej umowie nie został sprecyzowany rodzaj i numer sprzętu. A. Ś. podpisała protokół odbioru, jednak nie otrzymała sprzętu ponieważ faktycznie był on wypożyczony P. J. przez firmę (...) (wyjaśnienia A. Ś. k. 205, zeznania P. J. k. 224, 460). P. J. zapłacił pierwszą ratę leasingową ponieważ firma (...) zagroziła, że zabierze cały wypożyczony sprzęt (zeznania P. J. k. 456).

Sprzęt objęty umową leasingową (...) z dnia 30 marca 2000 r. został zakupiony przez firmę (...) S.A.” od firmy (...) sp. z o.o.”. Wystawiono fakturę VAT nr (...) z dnia 28 marca 2000 r. (faktura k. 252, zeznania J. Ż. (1) k. 303). Faktura ta została uregulowana w całości poprzez zapłatę kwoty 11 977,96 zł na konto firmy (...) (wyciąg z konta k. 226, zeznania J. Ż. (1) k. 225).

P. J. przekazał firmie (...) S.A.” wykaz lokalizacji, gdzie zostały zainstalowane urządzenia (zeznania P. J. k. 455).

W dniu 7 czerwca 2010 r. pracownicy firmy (...) - M. Z. i K. K. (1) (zeznania T. G. k. 221) zdemonstrowali sprzęt zainstalowany na budynku znajdującym się na ul. (...), który około 3 - 4 miesięcy wcześniej został wypożyczony firmie (...) (zeznania P. J. k. 224, zeznania M. Z. k. 95 – 96). Zdemonstrowane urządzenia formalnie stanowiły własność firmy (...) S.A.” (faktura k. 252). Demontaż nadajników spowodował unieruchomienie większej części sieci prowadzonej przez (...) (zeznania R. D. k. 560).

W dniu 7 czerwca 2010 r. A. Ś. zgłosiła do Komisariatu Policji W. U. zawiadomienie o dokonaniu włamania na dach budynku przy ul. (...) i dokonania kradzieży nadajników i anten internetowych o łącznej wartości 39000 zł na szkodę firmy (...) oraz (...) (postanowienie o wszczęciu dochodzenia - k. 90). Prokuratura Rejonowa W. – M. w W. postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2000 r. umorzyła prowadzone dochodzenie wobec niewykrycia sprawców przestępstwa (postanowienie k. 122 – 123). Powyższe firmy posiadały kilka punktów na których zamontowane były nadajniki, jednak wobec faktu, iż numery seryjne nadajników nie zostały spisane (zeznania K. K. (1) k. 305), a urządzenia były jednakowe, można było rozróżnić je jedynie po numerze na tablicy znamionowej (wyjaśnienia A. Ś. k. 295).

Zdemontowanie nadajników z dachu budynku przy ul. (...) nie było jednorazowym zdarzeniem. Pracownicy (...) zdemonstrowali również urządzenia wypożyczone firmie (...) a zainstalowane na budynkach przy ul. (...) oraz ul. (...).

Pracownicy firmy (...) - M. Z. oraz K. K. (1) - weszli na dach siedziby firmy (...) i zdemontowali urządzenia radiowe z których korzystał on w ramach leasingu (zeznania P. J. k. 455). W wyniku tych działań firma (...) nie mogła świadczyć usług odbiorcom i zaprzestała prowadzenia działalności (zeznania P. J. k. 456).

W dniu 30.10.2000 r. (...) S.A." wypowiedziała umowę leasingową (...) zawartą z (...) w dniu 30 marca 2000 r. (wypowiedzenie – k. 25).

A. Ś. nie była uprzednio karana (k. 253, 410, 413, 544).

Oskarżona A. Ś. w toku postępowania przygotowawczego nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i odmówiła składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania (wyjaśnienia oskarżonej - k. 146).

W toku postępowania przed Sądem oskarżona konsekwentnie nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, po czym ponownie odmówiła składania wyjaśnień oświadczając, iż nie pamięta tych zdarzeń z powodu upływu czasu. Zadeklarowała jednak, że będzie odpowiadać na pytania. Na pytanie Sądu wyjaśniła, że od 1996 r. do 2001 r. prowadziła działalność gospodarczą pod nazwą (...). Potwierdziła, że podpisała umowę leasingu, jednak nie doszła ona do skutku, gdyż nie otrzymała przedmiotu leasingu. Wskazała, że były dwie umowy - jedna była podpisana z panem J. z firmy (...), przy czym obie umowy dotyczyły tego samego rodzaju sprzętu. Pan J. otrzymał sprzęt, zaś ona nie. Podała, iż pan J. wpłacił pieniądze zamiast na konto swojej umowy leasingu, to na konto jej umowy leasingu. Oskarżona podała, że podpisała protokół odbioru w biurze firmy na ul. (...), ponieważ pracownicy (...) zagrozili, że zabiorą inne urządzenia zainstalowane na budynkach na U.. Przy podpisaniu protokołu nie widziała żadnego sprzętu. Nie otrzymała go również później i nie opłacała wymaganych opłat. Oskarżona zrelacjonowała, że na budynkach na U. zainstalowane był kilkanaście nadajników, przy czym wszystkie były jednakowe i można było je rozróżnić jedynie po numerze znajdującym się na tabliczce znamionowej. W czerwcu 2000 r. część urządzeń została zdjeta przez firmę (...), jak dodała nie pamięta na którym dachu urządzenia pozostały. Oskarżona wyjaśniła, że wielokrotnie prosiła o realizację umowy, jednak firma (...) zwlekała z dostarczeniem sprzętu wskazując, iż jest w drodze. Umowa leasingu, którą ona podpisała dotyczyła sprzętu, który został wypożyczony Panu J.. Oskarżona podała, że na budynkach położonych na U., na których to był zainstalowany sprzęt miała miejsce kradzież dokonana przez pracowników (...) - po zgłoszeniu zdarzenia na policję funkcjonariuszom udało się odzyskać część sprzętu. Druga kradzież urządzeń miała miejsce na ul. (...) w W. - wówczas pracownicy firmy (...) zostali przyłapani przez pana J. i M. T.. Oskarżona zrelacjonowała, że firma (...) nie wzywała jej do zapłaty, dodając, że firmę (...) polecił jej pracownik (...) Pan K. (wyjaśnienia oskarżonej - k. 294 – 295).

Wyjaśnienia oskarżonej wraz z pozostałymi dowodami ujawnionymi na rozprawie Sąd ocenił w oparciu o reguły art. 7 kpk, zgodnie z którymi Sąd ocenia dowody swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, jak i wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

Sąd dokonał wszechstronnej i drobiazgowej analizy wyjaśnień oskarżonej w aspekcie zeznań złożonych przez przesłuchanych w sprawie świadków oraz zgromadzonego w sprawie nieosobowego materiału dowodowego i dał wiarę stanowisku A. Ś. w kwestii nieprzyznania się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Sąd oparł się w szczególności na zeznaniach P. J., które uznał za wiarygodne w całości oraz pozostałych świadków w zakresie, w jakim ich twierdzenia zostały uznane za prawdziwe. Zdaniem Sądu o wiarygodności relacji oskarżonej i szczerości jej wypowiedzi świadczy również sposób składania przez nią wyjaśnień i podawania opisywanych przez siebie okoliczności, a przede wszystkim fakt, że oskarżona zgłosiła na policję zawiadomienie odnośnie kradzieży nadajników zamontowanych na dachu budynku przy ul. (...). Oskarżona nie starała się podawać wyłącznie okoliczności świadczących na jej korzyść - nie unikała stwierdzeń, mogących skutkować poniesieniem przez nią odpowiedzialności karnej bądź cywilnej. A. Ś. potwierdziła, że podpisała zarówno umowę leasingu jak i protokół wydania sprzętu. Zdaniem Sądu, gdyby istotnie to oskarżona dokonała zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu, to starałaby się zataić powyższe okoliczności, które niewątpliwie mogą przemawiać na jej niekorzyść. Fakt, że oskarżona nie starała się ukryć powyższych okoliczności przemawia zdaniem Sądu za obiektywizmem jej wyjaśnień i ich zgodnością z rzeczywistym stanem rzeczy i faktycznym przebiegiem zdarzeń. W tym miejscu należy nadmienić, iż Sąd uznał za prawdziwe stwierdzenie oskarżonej, iż nie

otrzymał faktycznie urządzeń będących przedmiotem zawartej z (...) S.A.” umowy leasingu. W tym zakresie brak było wiarygodnych dowodów mogących podważyć jej słowa.

Należy również wskazać, iż wyjaśnienia oskarżonej korelują z zeznaniami świadka P. J. (k. 454, k. 460, k. 223v) które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Są one rzetelne, logiczne i konsekwentne. Składają się na spójną całość. Z jego zeznań wyłania się jasny i czytelny obraz wydarzeń. Precyzyjnie zrekonstruował on przebieg współpracy pomiędzy poszczególnymi podmiotami. Jego relacje są uporządkowane i przedstawiają chronologicznie rozwój wypadków. Podkreślić trzeba, iż P. J. bezpośrednio uczestniczył w zdarzeniach będących przedmiotem niniejszego postępowania, a jego wiedza dotyczyła okoliczności mających pierwszorzędne znaczenie w aspekcie znamion czynu zabronionego zarzuconego oskarżonej. Sąd nie dopatrywał się, aby mężczyzna celowo ukrywał jakieś wiadomości. Jego relacja jest wywarzona i neutralna. Mimo, iż nie był on osobą obcą dla oskarżonej to Sąd nie dopatrywał się w jego zeznaniach nieścisłości i próby wprowadzenia organy procesowego w błąd a tym samym wpłynięcia na wynik toczącego się postępowania.

Oceniając zeznania T. G. (k. 368 – 369, 221v) należy podkreślić, iż świadek przesłuchany na rozprawie w dniu 24 lipca 2012 r. z uwagi na upływ czasu nie pamiętał przedmiotowego zdarzenia. Podczas przesłuchania na etapie postępowania przygotowawczego również nie posiadał wiedzy na temat współpracy pomiędzy (...) a firmami (...) oraz (...). Podobnie relacjonował T. S. (k. 461 – 462) - w toku przesłuchania na rozprawie głównej w dniu 12 lutego 2013 roku nie pamiętał okoliczności związanych z zawarciem umowy z firmą (...) w dniu 30 marca 2000 r., nie kojarzył również nazwiska oskarżonej. Wobec powyższego w ocenie Sądu zeznania świadków nie wniosły nic nowego do postępowania i tym samym nie mogły stać się podstawą do ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie .

Sąd obdarzył wiarą zeznania świadka R. D. (k. 559 – 560). Jego relacja jest spójna, rzeczowa, logiczna i koresponduje z pozostałymi dowodami osobowymi zgromadzonymi w sprawie uznanymi przez Sąd za wiarygodne. Świadek wprawdzie nie posiadał wiedzy na temat okoliczności zawarcia przedmiotowej umowy leasingu, jednak opisał okoliczności, które korelowały z prawdziwymi zeznaniami P. J..

Sąd uznał za prawdziwe zeznania K. K. (1) (k. 302 – 303, k. 239 - 240). Świadek posiadał informacje na temat współpracy z firmami (...) oraz (...) jak również wiedzę dotyczącą okoliczności związanych z demontażem nadajników. W ocenie Sądu świadek zeznał zgodnie ze swoim stanem wiedzy w sposób logiczny i rzetelny. Nie dopatrzono się w jego relacji nieścisłości podważających ich wiarygodność.

Poważne wątpliwości Sądu budziły natomiast zeznania M. L. posługującego się wcześniej nazwiskiem Z. (k. 95). Sąd uznał je za wiarygodne jedynie w części dotyczącej tego, że firma (...) wypożyczała firmom (...) oraz (...) urządzenia radiowe celem testowania, w tym zakresie jego relacja pokrywa się z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym w szczególności z zeznaniami P. J. oraz oskarżonej A. Ś. Natomiast w części dotyczącej tego, że urządzenia zdemontowane z dachu budynku przy ul. (...) należały do firmy (...) nie zostały uznane za wiarygodne w tym zakresie zeznania świadka nie znajdują poparcia w materiale dowodowym, a zwłaszcza w zeznaniach J. Ż. (1) (k. 303) oraz fakturze z dnia 28 marca 2000 r. (k. 252). Podobnie Sąd poszedł do zeznań oskarżyciela posiłkowego J. Ż. (2) (k. 302 – 304, 225, 296, 234). Uznano je za wiarygodne jedynie w części dotyczącej tego, że właścicielem przedmiotowego sprzętu była spółka (...). Podkreślenia wymaga również fakt, iż zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa zostało złożone przez J. Ż. (3) jako Prezesa Zarządu spółki (...) (obecnie (...) S.A.) w dniu 06.10.2008 a więc prawie 8 lat po wypowiedzeniu przedmiotowej umowy. Sąd przy ocenie zeznań w/w świadków miał na uwadze przede wszystkim fakt, iż byli oni bezpośrednio zainteresowani wynikiem niniejszego postępowania. Ich twierdzenia w zakresie w jakim wskazują oskarżoną A. Ś. jako sprawczynię czynu, co do którego złożyli zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa w korelacji z zeznaniami pozostałych wiarygodnych świadków i zebraniem w sprawie nieosobowym materiale dowodowym nie zasługują na obdarzenie walorem wiarygodności. Podkreślić trzeba, iż zdaniem Sądu pokrzywdzony, porządkując sprawy związane z dawno zawartymi oraz z różnych względów jeszcze niewykonanymi i nierozliczonymi umowami leasingu, chciał uniknąć ewentualnych zarzutów dotyczących nierzetelnego prowadzenia spraw spółki. Zaznaczyć należy, iż nie był on w stanie przedstawić dokładnych informacji odnośnie tego, jakie konkretnie urządzenia nie zostały zwrócone, albowiem nie została sporządzona w

tym zakresie stosowna dokumentacja zawierająca np. numery znamionowe. Sąd miał również na uwadze ewentualne zyski i straty jakie mogła odnieść oskarżona w sytuacji gdyby rzeczywiście - jak chcieli wykazać świadkowie J. Ż. (1) i M. L. - przywłaszczyła przedmiot leasingu. Zauważyć należy, że współpracujące firmy (...) oraz (...) zakończyły prowadzoną działalność, gdyż zostały pozbawione sprzętu dzięki któremu mogły świadczyć usługi. Zdemontowanie sprzętu z budynków nastąpiło w trzech lokalizacjach w W. - z ul. (...), ul. (...) oraz ul. (...). W wyniku powyższego M. I. nie mogła świadczyć usług odbiorcom i zaprzestała płacić firmie (...) za świadczoną usługę techniczną.

Autentyczność i rzetelność sporządzenia zgromadzonych w sprawie pozostałych dowodów nieosobowych: odpis z KRS k. 3 - 10, 55 - 62, 72 - 75, 162 - 170, odpis postanowienia k. 11, 63, 71, 122 - 123, 161, umowa k. 12 - 13, załącznik do umowy k. 14, ogólne warunki umowy k. 15 - 22, protokół wydania k. 23, faktura k. 24, 43, 252, kserokopia dowodu osobistego k. 26 - 28, wypowiedzenie k. 25, 44, numer REGON k. 29, numer NIP k. 30, wezwane do zwrotu k. 31, 33, informacje o zaległościach k. 40 - 42, protokół oględzin k. 82 - 83, 88 - 89, 105 - 106, protokół wypożyczenia k. 97 - 103, 448 - 453, zamówienie k. 104, protokół zatrzymania k. 107 - 108, pismo ze spółdzielni k. 116, pismo z (...) k. 117, 250, dane REGON k. 220, wyciąg z konta k. 226 - 233, deklaracja zgłoszenia ubezpieczenia k. 236 - 237, pismo z (...) S.A. k. 251, karta karna k. 253, 410, 413, 544, pismo z (...) k. 510, pismo z ZUS k. 523, pismo z US k. 526, wywiad środowiskowy k. 564 - 575, nie wzbudziła wątpliwości Sądu. Zostały one sporządzone poprawnie, kompleksowo i w sposób zgodny ze standardami rzetelnego postępowania. Z tych względów Sąd nie odmówił wskazanym dowodom nieosobowym wiarygodności i mocy dowodowej.

Mając na uwadze tak ustalony i oceniony materiał dowodowy należało przejść do rozważań prawnych.

W tym miejscu przypomnieć należy, iż jedną z naczelnych zasad polskiego procesu karnego jest domniemania niewinności. Godzi się też podkreślić, iż według zasad obowiązującej procedury karnej - to nie oskarżony musi udowodnić swoją niewinność, lecz oskarżyciel winien jest udowodnić winę oskarżonego. Przy czym udowodnić, to znaczy wykazać w sposób nie budzący wątpliwości wiarygodnymi dowodami - bezpośrednimi lub pośrednimi. Kolejną z zasad przyjętych w kodeksie postępowania karnego jest określona w art. 5 § 2 kpk zasada *in dubio pro reo*. Oznacza ona, iż wszelkie niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego.

Zdaniem Sądu postępowanie dowodowe w żaden sposób nie wykazało, aby A. Ś. była sprawcą zarzucanego jej czynu. W świetle wyjaśnień oskarżonej, która konsekwentnie nie przyznawała się do popełnienia zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu jak również na podstawie zeznań świadków oraz zebranego w sprawie nieosobowego materiału dowodowego nie sposób przypisać oskarżonej popełnienia przestępstwa z art. 284 § 2 kk. Zaznaczyć należy, iż część urządzeń, z których korzystała A. Ś. w ramach prowadzonej przez nią działalności gospodarczej została zdjęta z dachów budynków, na których ją umieszczono przez nieznaną osobę. Ze względu na to, iż pokrzywdzony nie był w stanie dokładnie sprecyzować, jakie numery znamionowe miały urządzenia oddane oskarżonej w leasing nie można ustalić, czy to właśnie te urządzenia - po pierwsze - faktycznie zostały jej wydane przez leasingodawcę, po drugie - jeśli to te urządzenia, to czy znajdowały się wśród urządzeń skradzionych przez nieznaną osobę. Nie jest zatem możliwe ustalenie w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, po pierwsze - czy oskarżonej faktycznie wydane zostały w ramach umowy leasingowej (...) z dnia 30 marca 2000 r. urządzenia P. 7510-02 (...) B. (...)CE oraz P. 7920-20 C. E. Adapter a które to przedmioty miały zostać przez nią przywłaszczone, po drugie - czy jeśli nawet właśnie te konkretne przedmioty zostały jej wydane, to czy miała możliwość ich przywłaszczenia, czyli czy to właśnie nie te przedmioty zostały skradzione z dachu przez niewykrytych sprawców w 2000 r.

W tym stanie rzeczy stosownie do przepisu art. 17 § 1 pkt 1 Sąd, uniewinnił A. Ś., uznając, iż brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu.

Na marginesie należy wskazać, iż wszelkie roszczenia związane z ewentualnym nienależytym wykonaniem przez A. Ś. zobowiązań umownych wynikających z zawartej umowy leasingu nr (...) z dnia 30 marca 2000 r. mogą być dochodzone przez (...) S.A." na drodze postępowania cywilnego.

Jednocześnie tytułem obrony udzielonej oskarżonej z urzędu, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. G. kwotę 1512 złotych powiększona o stawkę podatku VAT.

Kierując się dyspozycją art. 632 pkt. 2 k.p.k. Sąd stwierdził, iż koszty procesu ponosi Skarb Państwa.